

πολύν καιρό αγωνίστηκε τό πρόσωπό μου ν' ακολουθεῖ τά μάτια μου· (σκέφτηκε τήν ἴδια φράση ἀνάποδα) τά μάτια ἔχουνε λειτουργίες ἀνέπαφες, ὁ χαρακτήρας τῶν λέξεων καί τῶν χειριῶν τά περιορίζει ὅσο ἀποστρέφονται τό διαρκές πένθος τοῦ σώματος· (ἴσως δέ γινότανε τίποτα καί ταρακουνήθηκε) ἔχω σταθεῖ ἀπειρες φορές στήν ἴδια πικροδάφνη, κι ἐγώ προσπαθῶ νά μέ θυμηθεῖ, κατά τά μάτια μου· (ἀκίνητος) ἂν ἔτσι ρηχαίνει τό πρόσωπο, στά διάφορα σημεῖα φυσάει· τό καταφύγιο τοῦ βραχίονα καί τοῦ δείκτη συνορεύει μέ τά βλέφαρα, τότε πάλι σηκώνομαι νά τά κρατήσω, ἀπ' ὅπου καί νά κάθομαι, εἴτε στήν καρέκλα, εἴτε ἐδῶ, εἴτε στό πάτωμα

οἱ ἀγρότες εἶναι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς μουσικῆς, εἶναι μεταδοτική ἡ ἐρμηνεῖα τους, στό προαῦλιο, λέξη πρὸς λέξη δεμένη μέ σπάγγους ἀπ' τίς ἀνισες μέρες τῆς ζωῆς τους·

ὁ λόγος πού γδύνονται, πού τοὺς διαγεῖρει ἡ ἐπαφή μέ τά λυγισμένα γόνατα, πού τοὺς ἀκολουθοῦν οἱ σταγόνες ὅταν χωρίς νά τό προβλέψουν τοὺς θυμάται κάποιος

νά καταντήσουμε ὅλοι πιρόγες μέ μορφές ἀνατολίτικες ὅπου θά γλιστράει ὁ τόπος κι ἡ ψυχὴ μας μέ τό χαρταετό; προτοῦ ἤμαστε πάλι μορφές ἀλλά κλειδωμένες, σπιθαγμένη γαλήνη χωρίς παιδική ἡλικία νά μᾶς κατέχει

δέ νομίζω ὅτι ἡ γῆ εἶναι μόνη τῆς· ἔχει τῆ δική τῆς ζωὴ· ὄχι τόσο βιαστική ὅσο ἐμεῖς, ἴσως μέ κάποιες ἄλλες ἐλευθερίες· κι ἄς ἀγωνίζεσαι νά καταλάβεις τήν ψυχὴ τῆς· δέν εἶναι εὐκόλη.

ἐντός μου γίνονται ὅλα· οἱ ρόγες κυκλοφορᾶνε ἐντός μου

(τοὺς ἀπαντάει ἡρεμα, χωρίς τήν πίεση τῶν στιγμῶν, ἀδιάκοπα)

ἐντός μου

παιδί:

καρπός:

ἓνας συμφοιτητής σου—

κάποτε θά γίνεις κατευθείαν θάλασσα, όπως είναι ο καημός τῆς γῆς πρὸς τὴ θάλασσα·
τό νερό θά εἶναι καί μέσα σου, πολύ πρὶν περάσει τὸ δῆμα σου, χωρίς νά ἐπιπέεις
ἀλλά σά γνήσιος κάτοικος τῶν θυθῶν, πού σέ πολλά μέρη εἶναι ἀπ' τὰ ψηλότερα
βουνά· θά πέφτεις
ἡ κίνηση στήν πώση θά ἔρχεται ἀπό μόνη της ἀρμονικά σά δοξάρι
ἡ ταχύτητα θά χαθεῖ παραχωρώντας τὴ θέση της στό μοναδικό σου τότε μέγεθος τῆ
βεβαιότητα
πού κι ἐσύ ἀκόμα θά ξέρεις ἀφοῦ δέ θά ξυπνήσεις γιά νά θυμηθεῖς τόν ὕπνο σου,
ὅπως ὅλη ἡ σκέψη τοῦ ὕπνου μαζεύεται τὴ στιγμή πού ξυπνάς

τρόπος εἰπεῖν, ἔλεγε καί μπερδεύτανε ἡ γραμμὴ στά χέρια του προσπαθώντας νά
τόν ἡσυχάσει.

οἱ Ἕλληνες εἶναι πουλιά, εἶναι ὁ κύκλος χωρίς νεκρούς, τὸ αἷμα τους μαζεύεται σέ
μιά δαχτυλήθρα ὕπια καί οἱ φωνές τους περπατᾶνε καί μετὰ τόν ἦχο τους.

εἶστε τόσο παράξενη, φίλη μου· σᾶς εἶδα· θυμῆθηκα ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικά σας,
καθώς κι ὅτι δέ μοῦ κρατᾶτε κακία·

τόν τελευταῖο καιρό θγαίνω· περνᾶω κι ἐγώ τὴν ἀρρώστια μου στό πόδι· στηρίζομαι
στό μπράτσο σας πού δέν εἶναι ξένο· ἔχετε γυναικεῖα φωνή ὅταν μιλάτε, σᾶς
συμπληρώνει αὐτό ἂν καί τό παρουσιαστικό σας εἶναι ἀπό μόνο του δυνατό· ξέρω πῶς
ψάχνετε· μήπως εἶδατε τόν κόπο μου μέχρι νά σᾶς φτάσω, νά κάτι πού σᾶς διέφυγε·

φίλη μου, ἔχω κι ἐγώ τίς ἀδυναμίες μου, προσπαθῶ νά περπατᾶω κι ἐπιθυμῶ νά
σᾶς προλαβαίνω· μοῦ ἀρέσουν τὰ ρούχα σας· εἶναι ταιριασμένα μέ τό κορμί σας, τὰ
φορᾶτε ἄραγε μόνη σας;

ἔχω ὕπ' ὄψιν μου πῶς εἶστε κι ἐσεῖς ὄρφανή· ὁ παπούς σας, ἂν δέν κάνω λάθος,
πέθανε πρόπερι, τί ἄνθρωπος, τόν θυμᾶμαι σχεδόν τ' ἀπογεύματα· ἔκλαιγε συχνά·
μὴν τραβᾶτε τό χέρι σας· δέ σᾶς ἀφήνω ἀκόμη·

ὁ ἄντρας μου λέει πῶς ὁ παπούς σας εἶχε πατέρα, δέν ἦταν σάν κι ἐσᾶς· τυφλώθηκε
ὅμως μετὰ τό γάμο του, ὅπως κι ἐσεῖς· γιατί ἄραγε σᾶς στεναχωρεῖ τό θέμα; κι ἐγώ
ἄλλωστε ἀκούω ὄσχημα, ἰδίως τὴ φωνή μου·

προχωρεῖστε ἴσια· προσέχετε· ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι οἱ τυφλοὶ βλέπουνε τουλάχιστο
τά σκαλοπάτια, δέν εἶναι δά καί σπουδαῖο πράμα, οὔτε σέ ἀξία, οὔτε σέ μέγεθος·
γίνανε περισσότερο ἀπό ἀδιαφορία·

λέω νά σᾶς ἀφήσω· μέ περιμένουν· ξέρετε ἴσως τὴ γωνία πού στέκομαι· μετὰ θά
συνεχίσετε· θά σᾶς προλάβει ἄλλωστε κάποιος ἐνῶ πηγαίνετε· ξεκουράστε ἐν τῷ
μεταξύ τὴ μορφή σας, τό χέρι του μπορεῖ νά εἶναι βαρύτερο· τί κρίμα πού χάσατε τόσο
νωρίς τόν παπού σας· ἔχει πεθάνει; ὁ ἄντρας μου σᾶς συμπονάει κι αὐτός, φίλη μου·
ἐδῶ σᾶς ἀποχωρίζομαι· μπά· θά σταθεῖτε λοιπόν μαζί μου;

ἄς εἶναι· μείνετε ὅμως σιωπηλὴ· προσπαθεῖστε νά μὴ βλέπετε· ἔτσι·